

[Rytter.]

strationen skulde centraliseres. Det blev fra konservativ Side begrundet med, at det vilde være billigere. Fra Landbrugsministerens Side er det blevet begrundet med, og det synes jeg er bedre, at naar Staten paa-tager sig et saa stort Ansvar, maa den ogsaa udnævne disse Embedsmænd. Det er i Almindelighed en rigtig Betragtning, men Spørgsmaalet er, om der ikke i nærværende Tilfælde burde gøres en Undtagelse, idet ingen Landbrugsminister kan vide, hvilke Folk der er særlig egnede til at tage Spørgsmaalet op. Det kendes bedst af de lokale Myndigheder. Dertil kommer, at vedkommende Mand, der optræder paa Statens Vegne, er, om jeg saa maa sige, en Statsembedsmand. Vi ser nok Faren ved at gaa den af os foreslaaede Vej, men vi anser den alligevel for den mest hensigtsmæssige, da det er nødvendigt at faa Folk med det rette Haandelag frem, hvis Lovforslaget overhovedet skal faa nogen Virkning. Landbrugsministeren har ment, at han ved at gaa frem paa en bestemt Maade, ved at spørge rundt omkring, vil kunne faa de egnede Folk, og det er der ikke noget at sige til. Der skal altsaa centraliseres. Men saa havde vi haabet, at Landbrugsministeren med Hensyn til Sammensætningen vilde gaa frem paa en noget anden Maade, end det nu sker. Vi mener nemlig, at Administrationen af Loven vil blive af afgørende Betydning. Ministeren har udviklet, hvorledes han vil gaa frem. Jeg tror, han vilde gøre meget klogt i, inden han gaar til Gennemførelse af denne Sag, at faa en Indberetning fra Sønderjylland om, hvorledes man dernede har ordnet Masser af Forhold. Jeg har hørt typiske Tilfælde dernede fra, i hvilke man ikke blot har ordnet vedkommende Mands Forhold rent juridisk, men undertiden samtidig formindsket hans Ejendom ved at bortsælge en Del. Det har Udvalget i Sønderjylland i stor Udstrækning taget sig af. Hvis Ministeren fik en Redegørelse for Forholdene i Sønderjylland — og jeg har Grund til at tro, at den meget hurtigt lader sig skaffe til Veje —, vilde den kunne danne en Vejledning baade med Hensyn til de Egenskaber, som man maa kræve af dem, der skal tage Lovens Administration op, og ligeledes med Hensyn til dem, der kan hjælpes under de vanskelige Forhold. Jeg vil derfor tilraade den højtærede Minister at faa en saadan Indberetning; jeg tror, den meget hurtigt kan skaffes.

De tre Partier har foreslaaet en anden Regel, som vi synes er uheldig, nemlig at Ejendomsskyldværdien skal lægges til Grund,

medens vi vilde foretrække at lægge Værdien i Handel og Vandel til Grund. Naar vi var tilbøjelige til at foretrække dette Grundlag, var det, fordi vi nødigt vil have en Lov, om hvilken, man enkelte Steder skal kunne sige: Den Lov faar overhovedet ikke nogen Betydning for denne Landsdels Vedkommende, fordi Handelsværdien her ligger over Ejendomsskyldværdien. Saaledes er det forskellige Steder; man har bl. a. særlig fremhævet Vestjylland og Bornholm, og dér vil altsaa en Lov, der hviler paa Ejendomsskyldgrundlaget, ikke eller i alt Fald meget vanskeligt kunne faa nogen Betydning. Det anser vi for uheldigt.

Det samme gælder Bestemmelsen om Kautionsstilling, som den højtærede Minister ogsaa dvælede ved. Vi er selvfølgelig klar over, hvorfor Ministeren forlanger Kaution. Ministeren sagde, at det skaffede jo nok lidt Sikkerhed for Statskassen, men den væsentligste Grund var den, at der bør være Folk i Familien eller andre, som tør sige god for Manden. Denne Betragtning er selvfølgelig rigtig, men det er lige saa klart, at Betragtningen i Masser af Tilfælde vil udelukke en Mand, som ellers var egnet til at komme ind under Loven. De Folk, der skal stille Kaution, er gennemgaaende Folk, der i Forvejen er langt ude med Hjælp til vedkommende, thi man kommer ikke straks til Statskassen. Der vil som Regel være ydet den paagældende privat Hjælp paa mange Maader, og de Folk, der har ydet Hjælpen, taber maaske den allerstørste Del af, hvad der nu bliver skaaret bort. Hvis vi saa yderligere kræver Kaution, er vi bange for, at det skal formindske Lovens Effektivitet, og det bør man ikke, selv om man ogsaa maa tage Hensyn til Statskassen. Vi mener altsaa, at disse to Regler, hvorefter man lægger Ejendomsskylden til Grund og kræver Kaution, absolut er for haarde.

Der er i Lovforslaget andre Ting, som er vedtaget af Folketinget, men som vi finder uheldige. Vi mener saaledes, det er uheldigt, at man udelukker Brugerne fra at falde ind under Loven. Ganske vist er Motivering den, at de ikke vil kunne stille nogen Sikkerhed, men den Sikkerhed, der bliver stillet fra Ejerens Side — man vil her tidt være oppe over 100 pCt.s Gæld i Forhold til Aktiverne —, mener vi ogsaa maa kunne tilvejebringes for Brugernes Vedkommende. Det samme gælder den Nedskæring, som Ministeren forlanger, paa 70 pCt. Ministeren udtalte, at denne kraftige Nedskæring ikke foretages for at gardere Staten paa den Maade, at det skal betyde en Slags Sikkerhed, men Formaalet har mere været at begrænse de Laane-